

Domovina

Izkaša 1. in 3. soboto vsakega meseca. — Dopolni naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje vsakokrat po 10 kr. od garmond-vrata. — Velja za celo leto 1 gid. 30 kr., za pol leta 60 kr. — Denar naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji

Ljutomer.

V našem trgu ne miruje narodnostni boj. Naši nemčurji vlivajo neprenehoma olje v ogenj, da čem bolje narašča plamen sovraštva in črtenja. Mi Slovenci nismo tega začeli. Kaki trije hujšakači, ki so v novejšem času semkaj prišli, vzdignili so svoj greben ter nas hočejo v svoji nenasitljivosti na kilel zelji požreti. Židovsko društvo „šulverein“ so si osnovali, da bi nam deco odvrnili od sv. katoliške vere; ustanovili so si po „prajzovskem modli“ društvo „Südmark“, da bi naše zavedne kmete spravili s kmetij in na nje naselili luteranske Nemce in židovske pritepence, katere so Rusi pregnali iz svoje države. In mi bi naj mirno gledali tako početje naših sovražnikov! Črv se zvije, ako stopiš na njega, samo Slovenec bi moral molčé pretrpeti vse vnebovpijoče krivice. Nemčurski rogovileži so začeli hujskanje, mi pa se hočemo braniti z vsemi postavnimi silami.

Namen naših nasprotnikov je, da bi v trgu samem vničili vsako slovensko gibanje. Zato se poslužujejo nepoštenih, celo nesramnih pripomočkov. Vsak pri nas vé, kaj so počenjali, da bi zaprečili imenovanje tukajšnjega učitelja gosp. Jož. Freuensfelda. Proti njemu so pisarili po časopisih, črnili ga, da bi se ga sam peklenšček ustrašil. Pisali so pisma v Gradec, vsakega drugega, samo gosp. Freuensfelda naj nikakor ne imenujejo; neštevilkokrat so se vozili sami tja ter prosili in prosili, da se jim naj končna tá želja izpolni. Celo nasprotna večina obč. odbora je poslala tri

častitljive možake v Gradec, ki so romali od Poncija do Pilata, da bi vendar zavrli koló gospodu Freuensfeldu. In zakaj pač vse to? Ker je imenovani učitelj po rodu in mišljenju Slovenec in če treba, tega tudi ne prikriva. Človeku se mora res že gnusiti, ko vidi tako nesramno delovanje.

Znano je, da se je naselil k nam zdravnik gospod doktor Jožef Rakež, po rodu in mišljenju jeklen slovensk narodnjak. Njegov prihod je tako razburil ves nemškutarski tabor, da niso vedeli, kje jim tičé glave. Jeza jim je vskipela do vrha, ko je odbor bolniške blagajnice sklenil gosp. dr. Rakeža postaviti za svojega zdravnika namesto dozdanjega gosp. dr. Vozelka. Vse nemčursko rogoviljenje pa čisto nič ne hasne. Našemu prebivalstvu se priljublja od dne do dne bolje naš novi gospod doktor s svojim globokim znanjem, pa tudi s svojim priljudnim in zelo prijaznim obnašanjem. Naš trg in naša okolica sta si v njem pridobila novo, resnobno delavno moč na narodnem polju in za to taka grozovita krika v nemčursko židovskem taboru.

V našem občinskem odboru igra zdaj prve gosli c. kr. davkar gosp. Aleksander Duller, ki je znan tudi v Celji iz svojih prejšnjih let; veliki boben pa tolče naš stari znanec s Kamensčaka, poštar Franček Mavričev. Kakor ta dva zagodeta, tako morajo vsi njeni nemški pristaši „cekuntati.“ V eni zadnjih sej je prosil dozdanji občinski tajnik gosp. Viljem Šneider za pokoj ali pen-

zijo. Ta mož je deloval celih šestindvajset let v občinskem uradu pošteno in zvesto, koliko je bilo v njegovih močeh. Najlepša leta je žrtvoval v korist občine. Po takem trudapolnem delu mu je začela luč očij pojemati in to ga je prisililo, da je prosil za penzijo. Naši slovenski zastopniki v občinskem odboru, v prvi vrsti gospod Ivan Kukovec, so najtopleje priporočali, da se naj nekaj pripozna onemoglemu in toliko let delujočemu možu. Zdaj pa se vzdigne c. kr. davkar Aleksander Duller ter predlaga sledeče: „Gospodu Šneiderju naj še se dá za tri mesece prosto stanovanje in za ta čas tudi dozdjanja mesečna plača; po preteku treh mesecev pa ne stanovanje in tudi niti enega krajcarja ne več.“ Zastonj so naši zastopniki dokazovali, da že krščanska hvaležnost in usmiljenje tirja, da se možu prizna vsaj nekaka podpora. Toda nasprotniki so enoglasno pritrdili predlogu davkarja Dullerja. Tako je bil plačan pošten, zvest in delaven uradnik od naših nemških nasprotnikov. Šestindvajset let je deloval in zdaj skoro že oslepelemu so mu pokazali prag brez vsake najmanjše podpore. In zopet uprašam, zakaj pač to? Ker je mož imel toliko poštenja vsebi, da ni hotel trobiti v njihov rog ter vsakemu povedal golo istino. Nerazumljivo je vendar, kako je mogel za ta Dullerjev predlog glasovati tudi trgovec gospod Matjaž Zemljič, ki je sin slovenskih starišev ter ima tudi v največi meri svoj dobiček od sloveskih okoličanov. Dozdaj smo mislili, čeravno na njega pri-

tiska vsa nemškutarska sila, vendar še v njegovem srci ni ugasnila iskra ljubezni do našega naroda. Mi trdno upamo, da bo gospod Zemljič spoznal nepošteno mrežo, v katere ga hočejo vloviti in se bo vrnil v našo sredino.

Kdor ima še trezno pamet in krščansko poštenje, tisti mora izprevideti, da je nemčurstvo gnila in zelo nevarna rana na našem narodu. Nemčur je najpred zatajil svojo mater in njen jezik. Nemčur tudi zapusti sv. katoliško vero in njene nauke. Izogiblje se sv. cerkve in božje službe, zaničuje in zasmejuje duhovnike ter sovraži vse, kar je v resnici poštenega. Razumljivo je po tem takem, da nam nemškutarija pokvarja in smrađa naše dozdej pošteno krščansko življenje. Nemškutariji si nič bolje ne želijo, kakor da bi med nas zanesli židovsko-brezversko pokvarjenost in razuzdanost, da bi potem naš narod tem prej vničili in zatrli. In ravno mi smo največ krivi, da se med nami širi brezverska, nesramna nemškutarija. Mi smo tisti, ki ji dajemo hrano in jo redimo. „Svoji k svojim!“ Tega zlatega pregovora še ne spolnujemo vsi. Ako bi vsa naša okolica do zadnjega moža in do zadnje žene imeli tako domovinsko ljubezen in edinost, da bi se vsi izognili nemškutarskega praga, potem bi v enem samem letu Ljutomer dobil čisto drugo, novo lice. Slovenski možje, posebno pa vé slovenske žene in dekleta delujte med seboj, vzbudite se, da se izpolni pregovor: „Svoji k svojim!“ Samo v tem leži naša rešitev in zmaga!

Slovenci, pošiljajmo otroke v slovenske šole!

Slovenska naša domovina ni ravno obširna, ali vendar je tolika, da se lahko ponaša s svojo naravno lepoto in pa tudi s svojimi prebivalci že sedaj, ko ni še narod popolnoma probujen. Ako bi mi resno premislili, koliko važnejši faktor v Avstriji bode še Slovenec, ko bode vstal ves narod in se zavedal sebe, pridobivši si popolno narodno zavest in pa celokupno višjo izobrazbo, kar je glavni vir naše narodne bodočnosti, po-

brinili bi se še mnogo bolj za njegov napredek, nego se tako. Navajali bi nezavedni narod še na vse mogoče načine z vstrajnostjo k narodni zavesti.

Vprašanje je le, kaj nas privede do popolnejše narodne zavesti in pa do narodove višje izobrazbe? Najboljši pomoček to doseči so domače t. j. slovenske ljudske šole in pa naša marljivost. S tem da navajamo tudi potrebnost izobrazbe, pa ne trdimo,

da naš narod ni omikan, marveč le priznavamo, da nam je treba bolj napredovati, ker se z napredkom širi tudi samozavest, da smo Slovenci.

Kakovo je naše šolstvo? Opozoriti to po Sloveniji, smo nekako zadovoljni, ako ga pregledamo le površno. Zdi se nam, da bi že malokje mogli kaj izboljšati. Če pa pogledamo natančneje in se vprašamo, kakošne morajo biti ljudske (v prvi vrsti) šole kot vzgajališče Slovencev pa ostrnimo v marsikakem slučaju. Užali nas pogled na meje Slovenije, kjer se potujčuje naša mladina v nemških ali laških šolah, pa ne le ob mejah, marveč tudi širom cele naše domovine so posejana taka potujčevalna vzgajališča. Imamo jih po Spod. Štajerskem v mnogih slovenskih krajih, imamo jih pa tudi po Kranjskem, v Ljubljani in drugod. Kaj se bomo potem čudili, da smo na Primorskem in na Koroškem tako zaostali. Koroški Slovenci silijo se v nemške šole, Primorci, posebno ob zapadu in južni meji obiskujejo po največ laške šole in mnogi tudi nobenih. A vse to še ni zadosti. Sedaj usilili so nam še nemške tovarniške ljudske šole, katere bi bile slovenske pomembe za nas, tako so pa le mreže, v katere se love naši otroci. Gotovo je na tak način vsak narodni napredek silno težak, in iz omenjenega lahko izprevidimo, da je **treba** Slovincem mnogo več slovenskih šol, nepreklicljivo ljudskih.

Tako kakor se godi v našem mestu, v Celji, godi se tudi drugod. Naše uradniško mesto n. pr., je že nad polovico pomemčeno. V Celji pa imamo sicer še precej Slovencev, gotovo še enkrat toliko, kakor so jih pri zadnji štetvi nasteli, katerih večina tudi želi slovensko ljudsko šolo. Enake želje se pa ne izražajo le pri nas prav pogostoma, nego i drugod, a le potihoma med prostim ljudstvom, ker smo Slovenci v obče preveč boječi. In naveli bi že mi lahko mnogo rodbin, katere bi rade svoj materini jezik javno priznavale, pa se boje, ker so „Nemci“ tako hudi na „Vindišerje“. —

Ne bi bilo treba skoraj pojasnjevati na tem mestu stvari, ker so v obče znane.

In mi se še ne čudimo, da se nam tako, rekli bi, slabo godi, ker vemo, da je posebno ob narodnostnih mejah nasilje naših nasprotnikov silno in vsled tega naša zavednost premala, ali so pa še priprosti Slovenci tako nesrečno „na tujce navezani“, da morajo tako plesati, kakor jim oni piskajo. Poslednjih je dandanes ob mejah še največ. Takim Slovincem bi bilo seveda treba pomoči, ako si sami ne pomorejo. —

Ko bi vseh teh in potem še drugih zaprek ne bilo, imeli bi mi že mnogo svojih šol namesto tujih. Toda ne obupajmo! Slovenci, mi moramo vzgojiti svoje otroke za življenje, kar je pa le v domačih slovenskih šolah mogoče. V ljudski šoli se uči mladina najpotrebnejših stvari, in ako se jih v tujem jeziku uči, jeli mogoče, da bode nauke razumela tako kakor v slovenščini? Saj ljudske šole niso za potujčevanje, marveč zato, da se mladina popolni v tem, kar smo jo mi doma učili in priučili še drugim za življenje potrebnim stvarim. Kaj pomaga, ako se naša mladina nauči malo nemščine, pa se ne nauči potrebnega, ker s priučevanjem tujega jezika, katerega ne razume, izgublja čas. Zpomnimno si, da se s tujčenjem mladina le bega, a malo nauči. Ojunačimo se pa in zahtevajmo zase slovenske šole, povsodi, kjer jih potrebujemo. Spominjajmo se, da smo narod, ki živi in bode živel!

Res, ponavljamo zopet, stavijo se nam zapreke na vse strani, zato si pa pomagajmo. S krepko voljo začnimo delati tako, kakor moremo in smemo. Pošiljajmo svoje otroke v slovenske šole, kjer jih le imamo, da se odgoje v našem jeziku, ako nam je njih izobraženje res pri srcu. Spoštujmo spomin svojih dedov tudi s tem, da ohranimo naš res lep jezik potomcem. Ako pošiljamo otroke v tuje šole, smo sami svoji sovražniki, ker s tem uničujemo svoj narod. Zagotovimo si pa z nasprotnim činom svojo narodnost in svoje duševno uspevanje ter kažimo vsaj toliko narodnega samoljubja, kolikor ga je treba. Slovenci! Storite vsak zase tako in spodbujajte sorojake, da pošiljajo svoje otroke v slovenske šole!

Celjske novice.

(„Slovensko društvo štajersko“) zbrovalo je v nedeljo dne 21. t. m. v prostorih celjske čitalnice. Pri tej priliki poročala sta državna poslanca gg. Miha Vošnjak in pa dr. L. Gregorec o svojem delovanju v državnem zboru in pojasnila sedanji položaj Slovencev nasproti vladi. Sklenilo se je tudi

več važnih resolucij in naposled izrekla želja, da slovenski državni poslanci prej ko prej osnujejo v zvezi s Hrvati svoj poseben jugoslovanski klub.

(Misijon.) V Celji obhajal se bode od 4. do 14. septembra v nemški cerkvi sveti misijon. Cerkevni govori bodo dvakrat na

dan, ob pol osmi uri zjutraj in ob šesti uri popoldne.

(Učiteljski shod) celjskega, konjiškega in laškega okraja bil je v soboto dne 20. avgusta. Predsedoval je znani g. Ambroschütz ter pazil, da je imel shod slovenskih učiteljev nemško lice. Prihodnje leto poteče doba nadzorništva Ambroschützu in dal Bog, da ga ne vidimo n-kdar več.

(Neko revšče) A. St. se repenči, da so hmelj zasadili Nemci v Savinjski dolini, kateri, kakor pravi, je milijone goldinarjev donesel „vendiškim“ kmetom. Mi sicer ne poznamo „vendiških“, pač pa prave slovenske kmete, ki so po mnogem prizadevanji in prigovarjanji gosp. žalskega župana Janeza Hausenbichlerja se poprijeli tega res koristnega in blagonosnega pridelovanja. Hmelj je velikega pomena za Savinjsko dolino, zahvala pa ne gre Nemcu, temuč pristnemu Slovencu.

(Velik požar) bil je pretekle dni v Mariboru. Gorela je pivovarna Antona Götz. Škode je okoli 40.000 goldinarjev.

(Shod volilcev) skliče gosp. državni poslanec dr. L. Gregorec dne 11. septembra pri Mali Nedelji. Kasneje skliče tudi shode v Ptuiju in Rogatcu.

(Katoliški shod) zboroval je pretekle dni v Ljubljani. Več bomo kasneje spregovorili.

(Umrli je) dne 28. avgusta gosp. Franc Zelinka, oskrbnik grajščine Novocelje. Rajni bil je rodom Čeh, vrlj Slovan in gotovo še marsikomu od slavnosti Celjskega Škola znan. Pripomogel je veliko takrat, da se je ista vršila na grajščinskem prostoru.

(Načrti za celjaki „Narodni dom“), ktere je izdelal naš rojak prof. Pečnik v Gradcu so že prišli in se bode v kratkem vložila prošnja za dovolitev zidanja. Načrti so jrko krasno izdelani in bode posebno čelo z dvema nadstropji uku-no. Poslopje bode stalo na prostoru poleg spomenika cesarja Jožefa II., na tistem kraju, kjer so se lani zaradi cesarjevega prihoda dale podreti tam stoječe kočee. Seveda se bode treba še poprej nekaj mesecev prepirati s celjskim mestnim zborom, ki bode najbrž tudi to priliko porabil, da si pridobi nekaj blamaž, namesto da bi bil vesel, da pridobi mesto lepo stavbo. Pa naši mestni modri-jani morajo vedno narobe orati.

(Porotniki) za peto porotno zasedanje, ki se vrši dne 26. sept. t. l. Glavni porotniki so: Jožef Zdolšek, župan v Hotunjah; dr. Glančnik, odvetnik v Mariboru; Andrej Golob, posestnik iz Vel. Dola; Albert Pauscher, usnjak pri Sv. Duhu v Ločah; Andrej Pravdič, mesar v Ormožu; Jožef Delakorda, trgovec pri Sv. Ivanu; Anton Farič, posest-

nik v Mariboru; Matej Dopler, posestnik v Mariboru; Karol Schmidt, agent v Mariboru; Ivan Rak, mesar v Velenji; Martin Pirtušek, posestnik v Rečici; Ignacij Il-šic, posestnik v Hvaletincih; dr. Dominkuš, odvetnik v Mariboru; Aleš pl. Neubauer, vpok. stotnik v Orehovcu; Adolf Vidra, rud. načelnik v Lokah; Kristijan Grmel, gostilničar v Žolopahu; dr. Miklavc, odvetnik v Mariboru; Jožef Pečnik, posestnik v Lučici; Janez Jug, kolar v Brežicah, Janez Robič, posestnik v Lembahu; Janez Kramar, barvar v Slov. Gradcu; dr. Ivan Geršak, notar v Ormožu; Marko Lipold, posestnik v Mozirji; Jožef Goričar, posestnik v Mozirji; Janez Sepitsch, posestnik v Skaljah; Simon Hutter, trgovec v Ptuj; Franc Peršak, krojač v Mariboru; Matija Kancler, posestnik v Spod. Hajdini; Herman Prostinak, tovarnar v Št. Lenardu; Peter Rückl, apnar v Št. Lenartu; Franc Čuček, posestnik v Repetincih; Janez Ogri-zek, župan v Slatini; Matija Šusvič, posestnik na Vidmu; Franc Podgoršek, posestnik v Ponikvi. Namestovalni porotniki so pa: Jožef Rakuž, trgovec; Julij Rakuž, trgovec, And. Zorzini, gostilničar; dr. Ivan Dečko, odvetnik; Andrej Joras, mesar; Martin Bajda, posestnik; Anton Pišek, c. kr. prof., Ernest Faninger, svečar in posestnik, Anton Jevšenak, mesar, vsi v Celji.

(Okrajni zastop celjaki) prevzel je v skupščini dne 9. decembra 1891 občinsko cesto peljočo iz Žalca na Vel. Pirešico v okrajno cesto II. razreda; pod nadzorstvom velezasluženega gospoda Janeza Hausenbichlerja izdeljuje se ta cesta in bode v kratkem gotova. S prevzetjem te važne cestne proge v okrajno cesto II. razreda spolnila se je prebivalcem v Savinjski dolini že dolgo goječa želja, dobiti dobro cesto in bode okrajnemu zastopu, kakor tudi možem, ki so se za to potegovali, gotovo hvaležni.

(Seja okrajnega odbora celjskega) razpisana je na dan 5. septembra t. l. ob 3. uri popoldne.

(Glede kolere). Z ozirom na pretečo nevarnost kolere, izvršujejo se jako strogi zaukazi oblastnij po občinah; občinski odbor celjske okolice sklical je na dan 4. septembra t. l. sejo, v kteri se bode posvetovalo o daljnem postopanju proti posestnikom, kteri se ne brigajo za dotične zaukaze. Občina bode morala staviti posebno bolnišnico, ktera naj bi bila pripravljena, ako nas obišče ta huda bolezen.

(V celjaki okolici) se pridno stavijo nove hiše; tako si bode postavil naš zidarski mojster g. Ferd. Golgranc lepo hišo v Gaberjah in g. Gussenbauer na Bregu.

(Celjski nemčurčki) in njih pamfletno glasilo (ala purani, če jim pokažeš rudečo

(tkanino) kar ne morejo pozabiti in se potolažiti, da je veliki pevski koncert v Šoštanji imel v vseh obzirih izvrsten uspeh. Priznati pa moramo, da se gnjusi poštenim Nemcem pisava tega lista, ki vse drugo prej zna, nego kaj je dostojnost.

(Sport). Nemci bi se radi znebili vseh tujk, (katerih kar mrgoli v nemščini) iz svojega jezika. V ta namen ustanovili so si posebno društvo; to je povsem najnovejši sport; naj se le brigajo za svoj jezik; nas naj pa s svojimi novci in šulfereinsko šolo v miru puste, ker preberaška je celokupna nemška svojad, da bi z novci kupila ves narod — slovenski.

Spodnje-štajerske novice.

(Premembe pri č. duhovščini). V Vojnik pride za provizorja č. g. M. Gaberc, kaplan pri sv. Križu pri Ljutomeru; župnijo v Šmartnem pri Celji je dobil č. g. Alojzij Kos, župnik v Čreščencih. — Premeščeni so č. gg. kaplani: J. Kostanjevec iz Dobove v Šmarjeto na Pesnico, J. Pavlič iz Sevnice na Hajdino. — Zopet so nastavljeni č. onemogli duhovniki kot kaplani gg.: Fr. Kocpek pri sv. Štefanu, J. Sušnik v Dobovi in J. Zadravec v Galiciji. — Na novo so nastavljeni č. gg. novomašniki: J. Doberšek pri sv. Ksaverju, J. Horjak v Šmartnu pri Slovenjgradcu, J. Kranjec v Zibiki, A. Lanjšič v Kalobji, Fr. Lom v Št. Rupertu na Laškem, J. Mihalič v Mariji Snežni, A. Podvinski v Sevnici, Fr. Repolusk v Lučah, A. Šebat v Vitanji, M. Vavpotič pri sv. Petru pri Radgoni, in J. Wajkselj pri sv. Križu pri Ljutomeru. — Umrli je č. g. J. Simonič, duhovnik v pokoju, pri Kapelah radgonskih. — Župnija Šmarjeta pri Rimskih toplicah se je podelila č. g. J. Kuneju, župniku v Dobji. Premeščeni so č. gg. kaplani: A. Inkret v Črešnjevce, K. Tribnik v Novocerkev, J. Potovšek v Teharje in V. Vogrinec v Kozje.

(Premembe pri uradnikih). Za okr. komisarja v Maribor pride baron Apfalter, kot vezbanec k okrajnemu glavarstvu v Slovenjgradec G. Cajske.

(Premembe pri kapucinih). Č. o. Bervar v Celji gre za gvardijana v Knittelfeld, v Celje pride č. o. A. Vakselj, o. D. Zupančič gre iz Celja v sv. Križ na Vipavsko. Na novo sta nastavljena č. o. gg.: J. Ažbe in Em. Drevenšek, oba v Celji.

(Premembe pri č. o. frančiškanih). V Brežicah je postal gvardijan č. g. o. Albin Brenar, vikar pa o. Maksimilijan; na novo sta sprejeta novomašnika č. gg. Joahim Svetič v Nazaretu in Emilijan Dovgan v Brežicah. Premeščeni so: v Maribor č. o.

Jak. Diviš (k Mariji Devici) in A. Golob, k sv. Trojici v Slov. gor. pa č. o. Nazarij Schönwetter, č. g. gvardijan Brunner v Brežicah gre v Trsat, č. g. o. M. Poljanšek v Brežicah gre v Kamnik, o. M. Senica pride s Trsata v Brežice.

(Premembe pri učiteljstvu). Na novo ustanovljeni, četrirazredni dekleški ljudski šoli v Trbovljah na Vodi imenovani ste dosedanji tamošnji podučiteljici gđc. Ivanka Steska za nadučiteljico, Anka Wessner pa za podučiteljico; dalje gđc. Melanija Sittig, podučiteljica v Galiciji za učiteljico in Leticija Ahčin, podučiteljica, dosedaj v Slivnici za podučiteljico. — G. Emil Volc, podučitelj v Trbovljah na Vodi postal je stalen na tamošnji deški šoli; g. Edvard Čeh, podučitelj pri Sv. Jurju v Slov. goricah pa na dosedanjem mestu. G. J. Reich nadučitelj na Gomilskem, gre k sv. Bolfenku v Slov. gor.

(Pošta v Petrovčah) oskrbovala bode kraje Arjavas, Družinjavas, Dobrišnjavas, Kazaze, Sv. Križ, Liboje, Levč in Petrovče.

(Ljutomerska čitalnica) priredila bode v nedeljo t. j. 4. septembra veselico v gostilni gospoda Janeza Vaupotiča. Začetek ob 7. uri zvečer. Vstopnina je za posamezno osebo 20 kr., za obitelj 30 kr. Iz prijaznosti bodo sodelovali vrli Cvenski tamburaši. Čitalniški pevski zbor je zdato pomnožen ter bo pel mične nove pesmi. Upamo tedaj, da se bo té veselice mnogo občinstva udeležilo.

(O praznovanju cesarjevega rojstnega dne) nam je došlo več poročil, kako so tu in tam cesarju zvesti Slovenci ta dan obhajali. Od mnogih krajev omenimo le Rajhenburg, kjer so čitalničarji v posebni složnosti s petjem, godbo in zabavo pod milim nebom se spominjali visokega godu.

(V Rajhenburgu) je bila 17. avgusta uradna učiteljska skupščina, pri kateri se ni niti ena slovenska beseda čula. Poznalo se je, da je Jamška manjkalo. Predsednik je bil tako breztakten, da se ni niti z eno besedo spomnil ranjkega slavnega slovenskega šolnika.

(G. Gomiljak), načelnik železniške postaje na Vidmu, premeščen je na svojo prošnjo v Ljubljano. Vrlemu in prijaznemu uradniku narodnjaku kličemo v slovo: Bog ga živi!

(Na Bizeljskem) so letos kaj veliko ameriškanskih trt na zeleno pocepili. Avstrijsko vinorejsko društvo je bilo razpisalo darila za dobro cepljenje. Tekmovalo je vse polno Bizeljancev za darila po 3 gld. (12 daril), po 2 gld. (21 daril) in po 1 gld. (24 daril). Tudi v mariborski vinorejski šoli so se darila delila. — Amerikanske trte lepo uspevajo; škoda, da je letos strupena rosa na-

padla vse trte brez izjeme, torej tudi ameriške. Sploh so letos trte in grozdje velike sirote — listje velo, grozdje drobno in gnjilo. Bog pomagaj.

(Nova železnica). Trgovsko ministerstvo dovolilo je stavbenemu podjetništvu A. A. Hauser v Gradci, da sme izvrševati tehniška pripravljala dela za zgradbo normalnotirne lokalne železnice od postaje Polzela, na železnični progi Celje-Velenje, čez Gomilsko, Vransko, Motnik, Špitalič, Šmartno, Kamnik in čez Križ v Kranj do državne železnice in sicer za dobo jednega leta.

(Slovensko katoliško politično društvo „Pozor“ v Ptujih) imelo je 18. dne avgusta glavni zbor v „Narodnem domu“ v Ptujih. V odbor so bili voljeni gg.: dr. Anton Brumen, odvetniški kandidat, predsednikom; Mihael Brenčič, tovarnar v Žabjeku pri Ptujih, namestnikom; dr. Jožef Čuček, odvetnik v Ptujih, blagajnikom; Anton Gregorič, tajnik Ptujске posojilnice, tajnikom; za odbornike pa gg.: o. Konrad Stazinski, Marko Pavlinič in Andrej Jurca.

(Vabilo). Dne 4. septembra popoldne ob 3. uri bode prvi občni zbor na novo ustanovljenega bralnega društva na Ponikvi v Podgoršekovi gostilni s sledečim vsporedom: 1. Pozdrav došlih gostov; 2. Poročilo začasnega odbora; 3. Volitev novega odbora; 4. Slavnostni govor; 5. Deklamacija; 6. Vsprejem nc ih udov; 7. Nasveti. — Po zborovanji petje in prosta zabava. Posebna povabila se ne bodo razpošiljala. K obilni udeležbi uljudno vabi p. n. goste iz Šmarja, Šent Jurja, Celja i. t. d.

(Starinsko-znanstvene reči) izkopava te dni na Ljubnem nad Vidmom graški vseučiliški profesor Hernalers s pomočnikom iz dunajskega dvornega muzeja. Na tem prijaznem holmcu je bilo namreč v starodavni preteklosti, dvakrat namreč, ko je bil po vsej spodnji desni in levi savski ravnini še gozd, voda in močvirje, veliko ljudskih skupnih selišč — dobro znani naš starinoslovec g. Pečnik zasleduje tri. — Iz teh selišč so mrličje pokopavali v gomilah ob pobočju hriba nad Staro vasjo. Teh gomil je več. Nekaj jih je že prekopenih, nekaj jih pa zdaj odkriva omenjeni profesor. Gomile — mali okrogli holmci — so že zdavno vse zaraščene, na njih raste že veliko drevje. Ali izurjeni starinoslovci vse prekopljejo in najdejo v njih človeške kostnjake, stare meče, čelade, zapestnice, igle, stare denarje, uhane, razno orodje in orožje. Gomile na Ljubnem sicer niso tako bogate, a ipak tudi v njih iztaknejo strokovnjaki marsikaj še, kar je za znanstvo velike vrednosti.

(Na Račici) je umrl ondotni nadučitelj Fr. Žolgar, ki je bil dober šolnik in narodnjak.

(V Šmarji) pri Jelšah je voljen za župana odlični domoljub g. dr. Jurtela, odvetnik in deželni poslanec.

(Pri oč. šolskih sestrah v Mariboru) se odpre na ženskem učiteljsku s pričetkom šolskega leta I, II. in IV. tečaj ter tečaj za ženska ročna dela.

(Kako se na svetu vse spreminja). Ko je bilo v letih 1860—1870 veliko vina — piše se nam od Save — kupovali so naši kmetje sode povsodi, celo po Hrvatskem, da so mogli vsled dobrih letin obilico vina pospraviti. Zdaj pa hodijo judje s Hrvatskega k nam in kupujejo prazne sode od kmetov, ki se jih radi znebe! Najbrže jih bodo za italijanska vina rabili.

(Častnim občanom) imenovala je občina Lembah pri Mariboru g. Janeza Pahernika, veleposestnika in trgovca z lesom v Vuhredu zaradi njegovih posebnih zaslug za občino.

(Najdba). Krasen granit našla sta brata A. in V. Walland na svojem posestvu blizu Oplotnice na Spodnjem Štajerskem. Zdaj imata že 20 delavcev, a v kratkem bodeta pomnožila to število nad 100. S tem bode veliko pridobila Oplotnica in Čadramska župnija.

(Za vinorejce). Početkom tega meseca pojde iz Maribora in okolice več vinorejcev na Bizeljsko ogledat si tamošnje nove gorice, v katerih so nasajeni samo ameriški trši. Posebno se zanima za to stvar c. kr. okrajni glavar v Mariboru g. Kankovsky, ki bode oskrbel tudi znižano vožnjo za dotičnike. Žalibog, da bodo letos vsled strupene rose videli vse vele trte. odbor.

(Velika povodenj) v slovenjegraškem okraji je učinila blizu 30.000 gld. škode.

(Razširila se je) dosedanja dvorazredna ljudska šola v Švičnici v mariborskem šolskem okraji v trirazrednico in ustanovilo zato novo učiteljsko mesto.

Druge slovenske novice.

Družba sv. Cirila in Metoda ima že 105 podružnic, 83 pokroviteljev, od katerih jih je veliko več kakor 100 gld. vplačalo, 826 ustanovnikov (po 10 gld.), 4020 letnikov (po 1 gl., in 3386 podpornikov (po 10 kr.), skupaj 8315 članov. Vzdržuje ali podpira pa družba že 8 šolskih zavodov, in sicer 2 šoli (čveterorazrednico v Trstu in trirazrednico v Gorici) ter 6 otroških vrtcev (Celje, sv. Jakob v Trstu, Rojan, Pevma, Podgora pri Gorici, Gorica). Osnovala je ravnokar nov otroški vertec v Greti pri Trstu.

(**Telefon (daljnogovor) med Dunajem in Trstom**) bode v kratkem dogotovljen. S to novo, pa že zelo po svetu razširjeno pripravo se bode lahko med Dunajem in Trstom ter vmes med temi ležečimi postajami pogovarjalo.

(**Češke učiteljice**), ki so potovale čez Zagreb, kjer so si ogledali otvoreno učilsko izložbo, Reko, Pulj, Trst in Ljubljano, so povsodi lepo sprejeli, posebno v Trstu in Ljubljani.

(**Lep uradni jezik**) slovenski ima krška sodnija; te dni sem dobil v roke — piše nam prijatelj — „razdelitev“ te sodnije, ki je bila spisana tak umljivo, razločno in pravilno, da sem si mislil: Zdaj naj pa še kdo reče, da naš jezik ni za uradno rabo!

(**Le slovenščine se ne ogibati**.) V Gorici, ki je po večini laško mesto, ima nemški gostilničar slovenski napis, pa se mu prav dobro godi. Le po Slovenskem se domačini pogostoma slovenskega jezika sramujejo. Sram jih bodi!

(**Veliko volilo**.) Neki dunajski list zopet zatrjuje, da je vdova gospa Smuk na Dunaju volila 120.000 gld. metliškemu mestu za dijaške ustanove.

(**Toča**) je 26. avg. pobila po Krškem polji; bila je tako debela, da se v 24 urah ni raztopila.

(**V mokronoškem okraju**) boleljajo ljudje na griži.

(**Pogorel**) je kmet Šribar v Kočnem pri sv. Duhu v Krškem okraju. Zgorelo mu je tudi triletno dete.

(**C. kr. okrajni š. svet**) v Krškem je dovolil 3 podpore po 10 gld. učiteljem, ki bi šli ogledat si zagrebško učilsko izložbo.

(**Zavednost koroških slovencev**.) Obrtnik na Koroškem pošlje svojega sina iz svoje ožje domovine na višjo ljudsko šolo na Kranjskem, da bi se deček privadil pravilne slovenščine. To je dokaz, da bodo prišli tudi Korošci do prepričanja, da jim je slovenščina potrebna.

(**Dramatično društvo**) želi angaževati še tri moške igralce, in sicer ljubovnika značajnika in komika. Mlajši gospodje, ki so v kateri teh strok z dobrim uspehom že igrali na slovenskih odrih pri takozvanih domačih predstavah, naj se blagovolé oglasijo. Kdor se spozna sposobnim, dobi od društva stalno plačo in eventuelno se mu preskrbi tudi primeren postransk zaslužek. Oglasila vzprejema odbor „Dramatičnega društva“ v Ljubljani.

(**Deželni predsednik kranjski**.) gospod Andrej baron Winkler, dovršivši štiridesetletno službovanje, vložil je prošli teden prošnjo za umirovljenje. Čujemo, da ne misli več prisustvovati zasedanju deželnega

zbora kranjskega, katero prične dne 9. prih. meseca. Zategadelj imenovanje novega deželnega predsednika ni več daleč.

(**Vabilo**) k ustanovni veselici „tamburaškega zbora“ v Šmartinu pri Litiji, katera bode v nedeljo dne 4. septembra t. l. na vrtu g. J. Wakonigga, s prijaznim sodelovanjem pevskega društva „Zvon“ in gosp. L. Potrebinca. Začetek ob 4. uri popoldne. Vstopnina za osebo 40 kr. K obilni udeležbi vabi najljubnejše odbor.

(**V Trstu**) so hudobni zlikovci vrgli zopet nekaj bomb. Dve razleteli sta se pred poslopjem namestništva; eno pred vojaškim poveljnikom pa je še pravočasno zasledil neki deček, kateri je ugasnil zažigalno vrvico in tako zaprečil veliko nesrečo. Hiša namestnika je precej poškodovana. — Tako je, ker božajo vedno lahone!

(**Zahvala**.) Slavni odbor družbe sv. Mohorja je podaril tukajšnji šoli 25 iztisov „Cecilije“ II. del, za kar ga podpisani topla zahvali!

V Krškem 27. avg. 1892.

Ravnatelj meščanske šole.

Druge avstrijske novice.

(**Deželni zbori**) bodo v tem mesecu zborovali, otvorili se bodo 9. t. m.

(**Stari srebrni denar**) izgubi koncem tega leta svojo veljavo in se bode samo dotlej zamenjaval. Državne blagajnice sprejemale bodo ta denar samo do 31. dec. 1892 in to po nastopnih cenah: srebrn tolar za 2 goldinarja gld. 2.10, srebrn tolar za 1 goldinar, gld. 1.05, dvajsetica novega kova in avstrijska lira 0.35, dvajsetica starega kova 0.34, desetica in pol lire 0.17, stari groš in četrt lire 0.08^{1/10}, novi groš 0.05 križavec 2.30, pol križavca 1.12, četrt križavca 0.55. Po 31. decembru 1892 se ne bodo več vsprejemali ti denarji niti pri državnih blagajnah in uradih, niti se ne bodo zamenjavali. Levantinski tolarji (Marije Terezije tolarji) s kovom od l. 1780. se ne vsprejemajo niti ne zamenjujejo več.

(**Hišni davek**.) Ker kmetje pri zidanju novih hiš in popravah dostikrat ne vedo, kaj jim je storiti, da se nekaj let davka oproste, temveč še včasih v kazni zagazijo, ukazalo je finančno ministerstvo z odlokom z dne 2. julija t. l.: 1. da se sme prošnja za oproščenje davka tudi ustmeno v zapisnik narekovati; 2. take zapisnike smejo zapisovati tudi davkarije; 3. župani smejo zastopati tiste posestnike, ki kaj zidajo.

(**Zagreb**) kaj lepo napreduje, vsaj po zunanem licu. Vedno se stavijo nova poslopja, in to kaj krasna, n. pr. nov državni

kolodvor, nova učiteljska šola in druga. Mesto skrbi za novo kanalizacijo, katero vodita dva spretna rojaka, naša, inženirja Lapajne in Tomšič. — Škoda le, da so Hrvatje svojo neodvisnost čisto izgubili in prišli popolnoma pod madjarsko oblast. Le še sv. oče je zvest Hrvatom in noče imenovati takega škofa, ki bi čisto odvisen bil in le v madjarski rog trobil.

(**Romuni**) na Ogrskem se pripravljajo na odločno obrambo zoper Madjare, ki jih hočejo tako brezpogojno pomadjariti.

(**Učilska izložba v Zagrebu**). Baš je minulo leto dnij, odkar se je odprla gospodarska razstava v Zagrebu. A ravno ob obletnici otvorili so bratje Hrvati in sicer učitelji, drugo namreč učilsko razstavo. Kdor si jo utegne ogledati, vsak jo jako hvali, bodisi da se mu dopada cela razstava vkup, bodisi da razstavljeni predmeti sami; sploh, vse je jako ukusno. Za učitelje in učence je razstava jako koristna in poučna. Prvi vidijo lahko v razstavi

nova učila, vidijo, katera so boljša, pripravnost itd., a drugi ogledajo si lahko predmete, o katerih se morajo v šoli učiti. Razstave so se vdeležili večinoma narodni hrvatski učitelji in domače tvrdke, poleg teh pa tudi tvrdke s českega, z Dunaja itd. V razstavi je razstavljen tudi novo izumljeni pisalni stroj.

Ogled po širokem svetu.

(**Iz Galicije**) se na Rusko izseljujejo kmetje v taki množini, da morajo vojaki izseljevanje braniti.

(**V Plovdivu**) v Rumeliji je otvorila bolgarska vlada deželno razstavo.

(**Kolera**) se je prikazala tudi na Nemškem, v Hamburgu, v Berlinu; na Ruskem in Francoskem še ni prenehala; najhujše razsaja v Perziji. Bliža se tudi avstrijski meji.

(**Rusi**) prodirajo v Aziji vedno bolj v deželo Afganistan, kar vznemirja posebno sosede slednjih, t. j. Angleže v Indiji.

Dopisi.

Od sv. Krištofa pri Laškem. (Slovenskim starišem v preudarek.) Zopet se bliža novo šolsko leto in čez nekoliko dni, že v septembru, pridejo Vaši otroci zopet v šolo. Prepričani ste gotovo sami kako koristne so šole, katere so ustanovljene na zdravi podlagi. Take šole so pa v naših krajih le tiste, v kateri se uči slovenski jezik in na podlagi tega še druge reči kakor veronauk, računstvo in drugi predmeti.

V Laškem imamo zdaj dve šoli in sicer je nova šola čisto nemška, stara šola pa bolj slovenska. Tudi v stari šoli se bodo otroci dosti nemški naučili. Samo stara šola ima za vaše otroke zdravo podlago. Le v stari šoli se bodo vaši otroci kaj koristnega naučili, ker učitelji razlagajo v stari šoli učencem različne stvari v domačem jeziku. V novi nemški šoli pa se vse nemški pove in še veronauka ne bi vaši otroci v nemški šoli zastopili. Premislite pa, kam pa pridemo, če ne bodo otroci dobro poučeni v veronauku.

Če imate torej kaj srca za svoje otroke, pošiljajte jih v staro šolo. Ker pa gospod nadučitelj vodi obe šoli in tudi v obe šoli vpisuje otroke, zahtevajte in pazite natanko, da bodo vaše otroke vpisali v staro šolo.

Od nekod. Zmirom se sliši, da je v Celju eden ali drugi Slovenec, psovan in zasramovan. Najbolj in pa največkrat se to zgodi od trgovcev in njihovih nahujskanih pomočnikov. Le eden slučaj naj omenim.

V noči od 14.—15. avgusta, ko smo šli iz kolodvora, je knjigovodja Hummerjev po imenu Chiero zabavljaj Slovincu ter ga zaničljivo pozdravljaj „Sluga“. Ta grduj je hujskal, toda Slovenec se je hladnokrvno proč obrnil, meneč, „če mu eno dam, pa gre cela druhal na mene.“

Tako se nam godi v Celju pri tistih, katerim svoj denar nosimo. Od naših žuljev se ti nemčurji redijo, mi s svojim denarjem jim pripomagamo k veljavi celjskih „purgerjev“, ki imajo to lastnost, da Slovence zatirajo in zaničujejo.

Toda, ljubi Slovinci, to ne sme več tako biti. Mi ne bomo Celjanom v zasmeh in zaničevanje.

Zedinimo se, in delajmo, kakor naši bratje na severu, probujeni Čehi! Ti so ustanovili društvo, v katerem se vsak ud zaveže, da ne gre ničesar več k nasprotniku kupovat. Ob enem društvo skrbi za to, da si narodni trgovci opomorejo, brez da bi blago predrago prodajali.

Celjski Slovinci, pretehtajte in premislite to! Storitve v ti zadevi tudi nekaj enkrat! Tudi bodo začeli javkati celjski nemčurčki. Slovenskih novcev ali beličev ne bo več, debeli trebuščeki bodo zginjali. Pa tudi nemčurški in pragermanski duh bo zapustil njihova neznačajna srca in puhle glave. Iz najhujših nemčurjev postali bodo pristni — Slovinci.

Od nekoč s Spod. Štajerja. Z velikim veseljem smo pozdravljali vest, da bode letošnja velika skupščina šolske družbe sv. Cirila in Metoda v slavnoznani Postojini. Vse se je pripravljalo tje z navdušenim srcem.

Dne 28. julija zjutraj ob polu osmih nas je poseben vlak tje peljal. Udeležencev se je v Ljubljani toliko zbralo, da se kaj takega nikakor ni pričakovalo — vlak je štel 16 vozov — okoli 600 ljudi.

Težko smo že pričakovali divnega pogleda na krasno Postojino. — Zdaj zagledamo na Soviču slovensko trobojnico, strel topičev se zasliši, vlak zažvižga — še nekaj trenutkov — na cilju smo.

Kolodvor v Postojini je danes posebno živ. Vse mrgoli ljudstva. Godba svira „Naprej.“

Prav pristrčno pozdravljeni od g. župana Vičiča, in njegove nježne hčerke Tončike, ki je današnjemu g. pred. dniku izročila krasni šopek, podali smo se med sviranjem godbe v prijazni trg.

Kjer koli smo šli, povsod je bilo vse v praznični obleki, povsod prijazni obrazi, ki so nas ljubko pozdravljali. Poznalo se je, da to ni navidezna prijaznost, ampak ljubezen, kakor jo čuti brat do svojega brata. Kmalu smo se do dobrega prepričali, da nismo prišli med tujce. Čutili smo se v Postojini tako domače, kakor da bi si bili že stari znanci.

Hvala Vam, vrli Postojinčani, za Vaš preprijazen sprejem, tisočera hvala Vam za Vašo ljubezen, ki ste nam jo tisti dan v tako obili meri izkazovali!

Skupščina in zborovanje v šolski sobi se je vrlo dobro obneslo. O tem brali smo že obširne dopise. Ali omeniti mi je tukaj treba prelepe dekoracije. Soba je bila spremenjena v lep zelen vrt. Med zelenjem so bile podobe svetlega cesarja in cesarice, sv. Cirila in Metoda, sv. Ane, angelja varha i. t. d. Na prvi pogled šinila mi je misel v glavo: „Tukaj morajo biti vrli učitelji. Ne samo to, kar je potrebno, vidimo tukaj.“ — Pokazali so izvrstni učitelji, da niso samo narodni, temveč da so tudi katoliški — in to je ravno, kar mi je toliko veselje proizročilo.

Blagor Vam, visokospoštovani gg. učitelji! Vi ste pravo in edino dobro struno zadeli. Le neustrašeno tako naprej! Velike zasluge si bote pridobili za narodno izobražbo — ljudstvo pa Vam bo z veliko hvaležnostjo Vaš trud povračalo.

Banket se sme sigurno in smelo imenovati izboren. Ne najde se po drugod kaj takega. O tem se lahko pričramo. — A tukaj se je videlo, da se nam jedila niso prodajala za denar, temveč slovanska gosto-

ljubnost in ljubezen g. Vičiča je bila, ki je zamogla kaj takega gostom ponuditi.

Kar tiče postrežbo in red, moramo odkrito priznati, da kaj takega se po drugod ne najde. Dekleta v narodni noši so bila toliko ljubeznjiva, da so gostom tako vrlo stregla.

Hvala Vam, postojnska dekleta, pa tudi velečastnemu gospodu županu Vičiču, ki je vse storil, da so gostje bili popolnoma zadovoljni! Vaša gostilna že od nekdaj slovi kot izvrstna, a od zdaj še bo bolj sloveča, posebno pri Slovencih, katerim je Vaša gostoljubnost mizo tako bogato pokrila.

Naj še nazadnje tudi velečenjenemu vodstvu jame izrečem najsrčnejšo zahvalo, ki nam je blagovolilo brezplačno jamo odpreti in jo krasno razsvetliti. Čez 2 uri smo se po čarobno razsvetljeni jami sprehajali in hvalili preveliko dobrotljivost vodstveno nam izkazano.

To kratko zahvalo v znak naše velike hvaležnosti, blagovolite sprejeti p. n. velečenjeni Postojinčani v imenu vseh od

A. A. štaj. duhovnik.

Zaveo. Pri nas, kakor v celi Savinjski dolini začeli so hmeljari hmeljsko rastlino oberati, in rani hmelj je uže tudi večinoma prodan, in to za prav dobro ceno. Pridelalo bode se tukaj hmelja letos za tretjino manj kakor lansko leto, zato pa je blago lepo, in upati je dobre cene.

Gospod Jakob Janič, veleposestnik tukaj s sodrugom, otvoril je v Zatiču poverjenišтво za štajerski hmelj, kjer bode posebno gledal na interese savinjskih hmeljarjev. To podjetje gosp. Janiča je prav blago, in bode kolikor poznamo tega gospoda veliko koristilo našim hmeljarjem, ker bodo za svoje izvrstno blago imeli svojega zastopnika v Zatiču. Priporočati bi bilo, da se tukaj držijo naši hmeljarji gesla: „Svoji k svojim“.

Zadnja nemška „vahterca“ v Celji je zopet enkrat zatrobila prav debelo laž v svet, in pokazala svojo židovsko sovraštvo do Slovencev. V svojem zadnjem listu piše namreč: da so hmelj v Savinjski dolini prvi zasadili Nemci, in sedaj pa se slovenski kmetje bogatijo od njega.

Ako bi človek ne poznal strasti tega ničvrednega, lažnjivega lista, bi se jezil; tako pa se mora le smijati nevednosti in bedosti dopisuna v „D. W.“ Da pa se zavrne ta laž, naj bode tukaj povedano, da prvo sadiko hmelja v Savinjski dolini zasadil je gosp. Ivan Žuža Žalcov, na žalskem polju, in to že tedaj, ko se Nemcem pri nas o tem še sanjalo ni. Za njim začeli so čez leta to sadiko zasajati gosp. Janez Hausenbichler, Jože Žigan in drugi; posebno se je

s tem veliko trudiš oskrbnik Novega Celja. Toraj Slovenci so bili prvi pridelovalci hmelja v Savinjski dolini, in da se je naš kmet hmeljereje poprijel, gre prva hvala gosp. Jan. Hausenbichlerji v Žalci, kateri je osebno po vaseh kmete zato opominjal, ter veliko učil z besedo in pisavo. No „vahterca“ te li ni nič sram, da lažeš? J. K. Savinjski.

Iz Šmarja pri Jelšah. Oglasil se je zvon — srce je krvavelo. Jokala ni samo žena, žalosten ni bil samo otrok, zdihovala ni le mati, ampak bridkost čutil je ves slovenski narod. Kar so ostali izgubili, izgubili smo vsi. Kje je bilo srce, v katerem bi ne odmeval žalujoči glas zvona iz visokih turna lin, kje bitje slovenske krvi, ki bi ne zdihovalo po rajnem, kje mož našega naroda, ki bi se ne spomnil nevstrašljivega borilca narodnih pravic? Zatonila je zvezda, ugasnil je nje svitli žar, a spomin na njo bo večni. V globini naše duše ti stoji, dragi France trden spominek, ki ne bo minil, dokler roda slovenskega večna tmina ne zakrije. A ker je sedaj nada slovenska vnovič ozelenela, ker je sedaj trdna in neminljiva, je tudi tvoj spomin v okviru hvaležnosti z narodom vred neminljiv. **France Skaza** mili naš prijatelj spava že mirno spanje, počiva že v krilu hladne zemlje. Ljubili smo ga in visoko cenili. To je posebno pokazal sijajni sprevod. Od blizu in od daleč prišli so rajnega zvesti prijatelji, da bi se poslovili od groba enega največjih sinov slovenske matere, da bi skazali zadnjo čast osiulemu boritelju narodnih pravic. Celo nasprotnikov oko se je skalilo, ko so slišali zadnji odmev prijateljskega čustva iz globine groba, ko mu je v ginljivi nagrobni pesni v slavo zadonel zadnji z Bogom. Govornika g. D. Hribar in č. g. kaplan Stabuc, sta govorila. Prvi je našteval rajnega zasluge in drugi je vzel od njega slovo. Videlo se je, da je bil rajni mož na svojem mestu, kajti v srce trgajočem slovesu so kapale bridke solze na grob velikega moža. Venci so zakrili hladni kraj, kajti, ker je v življenju hodil rajni trnjevo pot, vzrasle so mu rožice na grobu. Tam na tišem kraju bodo cvetele, in svetu glasno oznanovale, da počiva tam eden največjih in milejših sinov slovenske zemlje. Spavaj sladko prijatelj dragi, tek tvoj je dokončan, delo opravljeno. Eno upanje nas tolaži — da se zopet vidimo! Do tedaj France mili, z Bogom!

Iz Šmarja pri Jelšah. Pri tukajšnjih občinskih volitvah so Slovenci v vseh treh razredih sijajno zmagali. Glasoviti nemškutar Löschnigg bil je v drugem razredu enoglasno izvoljen, v prvem in drugem ni dobil nobenega glasu. Tisti gospod pa, ki mu je dotičen glas naklonil, hotel

se je ali šaliti, ali Löschnigga potolažiti češ, eden ti še vendar zaupa. — S svojo pritožbo proti prejšnji volitvi nemškutarji torej niso dosegli drugega, kakor da je sedaj občinski zastop popolnoma v slov. rokah. — Za župana so si izvolili soglasno gosp. deželnega glavarja namestnika in odvetnika gosp. dr. Jurtéla, ki je blagovolil sprejeti to mesto. — Sedaj pa že smemo upati, da bode uradovanje pri tukajšnji občini vsem razumljivo — slovensko. Dolgo smo si to želeli, a mogočni Löschnigg, ki se sedaj v prahu valja ter premišljuje svoje grehe, tega ni hotel in ni znal; vedel je in še vé Slovencu roke stiskati, če mu prinese groše, ki si jih je težko zaslužil, drugače ga pa ne pozna „den windischen Bauer“. Ko bi le kmeti tudi enkrat toliko pametni postali ter ne podpirali takih ljudi, ki jih za hrbtom le zaničujejo; dajte zaslužiti rajši pravemu Slovencu, ki se nikjer ne sramuje svoje matere slovenske; ta vam bode gotovo bolj odkritosrčen, kakor zavratni nemškutarji. Podpirati je nam Slovencem posebno tiste, ki imajo slovenske napise. — Novemu trgovcu Hudoverniku se že precej dobro godi; on je dober Slovenec in postreže z izvrstnim blagom. Svoji k svojim!

Iz Šmarja pri Jelšah. Šmarčani — na nekaj smo medna čisto pozabili! Res sicer ni vreden tisti človek, da bi se ga spominjali, a ker je vendar enkrat bil naš župan, — hvala Bogu, da ni več — pogledimo vendar, kaj nam je ta mož storil, da smo ga odvrgli? Ali jih ni veliko na konja spravil, jim ni pomagal? Te dni, mislim, ni imel časa nabijati neumne glave, ki so pri volitvi nanj čisto pozabile, kajti od samega vatla mu je bilo vroče; mislil je tedaj le na trake in na svojo „kramarijo“. A sedaj, ko ima zopet čas pri svoji mizi sedeti in na vatle dolg čas meriti, sedaj se mu zopet vzbuja spomin na preteklo slavo in z Bismarkom vred gromi za „pudelnom“ zoper svoje sovražnike. Ah Bismark, nič ne žaluj, saj imaš tudi v Šmarji velikanskega — pardon, debelega moža — ki hodi po tvojih stopinjah in vteplje tvoj duh v nevkretne butice. Menda, ko bi se mu denarja ne mililo, bi koj priromal k tebi ooplesneli politik, da bi poljubil vsaj rob tvoje obleke, ker do lica bi ne dosegel, ker je še premajhen, dasi tudi velikanski politik. Seveda, ko bi naznanil, da je lešnik, ki ima na vrhu dve luknji „š“, bi se Bismark od veselja razjokal in po vsem Nemškem bi bilo vse razsvetljeno — seveda podnevi — in vse bi se zibalo v zastavah. Sedaj, bi se reklo, sedaj tolci boben, ne, ker je „Löschnigg“ prišel na kant, ampak ker je priromal vendar enkrat med svoje rojake.

Kako je neki, da so Šmarčani na tega gospoda pri volitvi pozabili? Ga morda niso videli in so bili preveč razburjeni pri drugi volitvi? Saj ni majhen, medel tudi ne? Glejte Nemci so ponosni na njega, kakor je pisal enkrat o njem neki dunajski list — menda koj judovski — a med nami jih je pa le nekaj tepcev, ki ga poslušajo. Sedaj, ko nima drugega dela pa hujša. „Koga“, tako baje pravi, „koga je še kedaj dohtar, spravil na noge, da imate njega za župana.“ Seveda bode imel novi g. župan veliko stroškov, da jih bo toliko na noge spravil, kakor nja slavni prednik, kajti cele kope hodi ljudi sedaj po Šmarji, ki trobijo v rog Lössnigg-ove slave in se hvalijo: — hvala Bogu, sedaj pa sedaj. Lössnigg me je čisto izrezal, ne krajcarja nimam dolga. Pa tudi veste, kako je skrbel za lepo življenje in red med nami. Kako se je kregal nad nekim grdim čevljarjem, katerega je gosp. Anderluh poklical, da bi se ta grda pohujšljivost vendar enkrat končala, se nič ne spomnite, kako je bil hud rajni g. župan. Tisti nesrečni pohujšljivec sedaj živi kakor svetnik. Če bi še Lössnigg županil, bi si lahko človek sedaj mislil, bi imeli še lahko več takšnih svetnikov. Tista pohujšljivost je menda krona rajnega župana. To je največje delo njegovo, še menda večje, kakor cesarska podoba sredi ceste. Spavaj župan rajni na lavorjih in uživaj „panzijen“, če kakšnega imaš. Mi si bomo pa sedaj skušali sami pomagati.

Iz Ljutomerske okolice. Rojstni dan smo tukajšnji Slovenci praznovali prav sijajno. Ob osmi uri je daroval visokočastiti gospod dekan Ivan Skuhala slovesno sv. mašo, pri kateri je čitalniški moški zbor kaj lepo pel mično Miklošičevo pesen. Tako polnoglasno in v srce segajoče še nismo čuli naših otrok pevati. To je vse hvale vredna zasluga naših vrlih gospodov učiteljev. Tega dne smo prvikrat videli evensko gasilno društvo v svoji novi uniformi. Šestintrideset mož, čvrste in krepke postave, iskrih oči in pogumnega srca, je kor. kalo v hišo božjo, da tam moli in prosi za ljubljene vladarja. In tu pred živim Bogom so pokazali evenski požarniki, da so zvesti katoličani, kateri se ne sramujejo svojih kolen pogniti pred vsemogočnim kraljem nebes in zemlje. To je ravno živo znamenje pravega Slovenca, da je odločen sovražnik nemčurškemu brezverstvu. Srce se nam je širilo od samega veselja in marsikateremu je zabliskala svitla solza v očeh, ko smo videli tako mnogobrojno število vrlih junakov, ki so ponosni na to, da so Slovenci. Naša narodna stvar napreduje, in to dela našim nemčurjem toliko strahu in skrbi. Evensko gasilno dru-

štvo s svojim neutrudljivim načelnikom Jožefom Rajhom je v pravem pomenu čast in ponos naše okolice. Celo Mursko polje tja gori do mrzle Radgone naj si nje vzame za zgled! Trdni bodimo kakor jeklo in zmaga mora biti naša! Slava evenskim požarnikom!

Iz Mote pri Ljutomeru. V „Slov. Narodu“, 26. julija t. l., št. 168, najdemo sledečo opazko: „Dne 29. junija t. l. je gorelo na Moti pri kinetu Ivanu Rajhu. Ljutomerska požarna bramba se je tja odpravljala okoli poldneva. Na ulici je stalo mnogo ljudstva; med tem tudi c. kr. davkar v Ljutomeru gospod Aleksander Duller. Ta mož je v tem nevarnem trenutku izgovoril te besede: Kaj vam treba tja hoditi! Zdaj tako snujejo svoje požarno društvo. Pustite to!“ — Te brezsrčne besede so se razširile ko blisk po vsem ljutomerskem okraju. Ali smo v Avstriji res že tako daleč prišli, da sme kaj takega c. kr. uradnik na javnem prostoru proti nam davkoplačilcem izreči in k temu še v taki nevarnosti?

Iz Špitaliča. Sedaj je čas, da vino-rejec z veseljem gleda z lepim grozdem obložene trte, ki mu obetajo bogato trgatve. A žalibog letošnje leto ni tako. Peronospora hudo gospoduje, in mesto lepega debelega grozdja, vidimo na pol osušene vinograde, z rastresenim kot brinje drobnim grozdem, ki obeta malo, in še to prav slabega mošta. Le pri nas v Špitaliči ni še tako. Tukaj je močna zemlja, lega visoka in trta dobro gnojena, da ji strupena rosa ne more tako do živga. Tudi so se ljudje dobro poprijeli škropljenja z galico, in v vinogradih, kjer se je prav in o pravem času škropilo, se strupena rosa še dotaknila ni. Pričakujemo torej, če tudi ne bogate vendar še dobre trgatve.

S strahom človek gleda naše sosedne občine, kjer veliki vinorodniki vidno hirajo in umirajo; še par let, če bo šlo tako naprej, in vinogradi bodo pokončani, brez trtne uši. Straši nas že pogodba z Italijo, a še bolj nas straši uima in mrtvaški zvon, — kakor je dejal poslanec v državnem zboru — ki bode zapel naši vinoreji, zapel bode tudi blagostanju naših vinorejcev.

Kako v okom priti tej nesreči, ki bode tudi deloma slovenski narodnosti pogubajoča, naj bi pretresovali vsi omikani rodoljubni možje, posebno oni, ki živijo med ljudstvom in imajo upliv pri njem. Kakor se vidi, po nekterih krajih še malo ali nič ne škrope. Pri nas si je rodoljubni gospod župnik veliko prizadel, da so se poprijeli škropljenja. Zasluga, ki jih ima za naše blagostanje, ne bomo nikdar pozabili. V sosedni dramelski občini si je pa tamošnji vzgledni in vrlo narodni župan, g. Svetelšek

z izgledom uplívno besedo in z naročenjem dobrih brizgalnic veliko zaslužil, da so jeli marljivo škropiti. Gotovo častno delo za občinske predstojnike, ki bi ne bilo nobenemu v nečast.

Iz Rakovca. Dne 30. avgusta. (Naši mladeniči.) Čujem, da mojemu prijatelju, Paškemu županu, moj nasvet v zadnjem dopisu iz Rakovca ni bil po volji. Željo sem namreč izrekel, naj si spoštovani Gašpar Mlinšek postavi čeden spominek kot župan širne občine Pake, s tem namreč, da namesto oslabelega pisarja izvoli vrlega Slovence v občinskega tajnika ter naj vpelje slovensko uradovanje v to občino. Slovenci se uradnje že dolgo časa v Mislinji, v Kozjaku, v Ljubnici, v Skomru — pa so občani in gosposke s tem zadovoljni. S tem nasvetom je podpisani „Rakovčan“ silno razžalil očeta župana, pa najbrž tudi njegove najnovejše prijatelje v Vitanji. Dobro, če nočete, da vas bi vaši otroci in potomci hvalili in ohranili v dobrem spominu, ste sami zakrivil, da vas bodo zapisali v „črne bukve“. Za zdaj opomnimo samo toliko, da ni treba nedolžnih oseb dolžiti zaradi dopisov v „Domovino“, sicer vam bomo drugače posvetili.

Zadnjič sem izrekel samo željo, danes moram pa zabilježiti neko grajo. Velikega obžalovanja vredno je obnašanje nekaterih naših kmečkih fantov. Ob prazničnih shodih pridejo k cerkvenim slavnostim od blizu in daleč. Med božjo službo se pomikajo okoli cerkvenega zidovja, če ne ostajajo pri sladčarijah ali v gostilnah; po opravi se pa kregajo in stepejo. Tako je bilo zadnjič v Št. Florijanu. Na hvalo pa bodi rečeno domačinom, da so bili večidel le mislinjski pobalini, ki so svoje tovariše rezali po licu in životu. Koliko boljše bi bilo, če bi naši slovenski mladeniči po nedeljski božji službi šli mirno domu, doma vzeli v roke pošteno knjigo ter se naučili kaj koristnega, namesto da po krčmah trdo zaslužene kracarje zapravljajo, ter se kakor divjaki tepejo in koljejo! — Radoveden sem, ali bo

današnji dopis in nasvet ugajal paškemu županu. Kmalu se bodeva srečala.

Rakovčan.

Iz Lokavca na Murakem polji.

Veselo novico moram naznaniti, da so vrli lokavški možje osnovali požarno društvo. Za načelnika je izvoljen posestnik Alojz Janežič, pošten mož od nog do glave, trdne volje ter zavoden Slovenec, da je malo takih. Požarno društvo si res ne bi moglo poiskati boljšega in vrednišega načelnika. Lokavško požarno društvo stoji popolnoma na narodni podlagi. V pravilih je namreč izrečno povedano, da je poslovni jezik društva slovenski. To bi pač moralo biti po vsej slovenski zemlji samo po sebi že razumljivo. Kaka bedastoča je to, ako imajo slovenski možje nemško komando ali poveljstvo. S tem očitno kažejo, da jih je sram svojega materinskega jezika. Lokavčani pa so pri tej priliki pokazali, da so slovenski sinovi, da so njihovi očetje in matere slovenskega rodu in da je zemlja, na kateri bivamo, naša slovenska. S tem so izrekli, da visoko spoštujejo naš od nemčurjev zasramovani jezik in da ga hočejo braniti proti vsem napadom. Veselo je znamenje, da se narodni duh močno širi v lokavški občini. Posebno pa še mladeniči in dekleta radi čitajo slovenske časopise in knjige, naidušujejo se med seboj za našo slovensko domovino in ponosni so, da so Slovenci. S tem, da so Lokavčani osnovali požarno društvo, so pokazali, da so trdni možje, ki dobro vedo, da je samo v edinosti prava moč. Lokavčani se tudi ne bojijo denarnih stroškov. To priča njihova nova brizgalnica, katere je veljala 1200 goldinarjev. Mi od vsega srca želimo, da bi lokavško požarno društvo zbiralo v svoji sredini vse pogumne in neustrašene slovenske može in mladeniče v občini. Upamo, da brezverska nemškutarija tukaj ne bo našla nikdar zavetja; daj Bog, da bi v društvu vladala vedno največja složnost, poslušnost in pokornost in da bi vse ude tesno vezala goreča ljubezen do naše zatirane domovine slovenske!

Za poduk in kratek čas.

(Dalje.)

1. Amonijak, t. j. tista zračna telesnina, ktera iz gnoja vedno v zrak puhti in nas v nos in oči bode da nam dostikrat solze pridejo. Ako se gnoj kida ali pa na njive vozi, ovohamo amonijak že od daleč. Ta tvorina je rastlinam sicer strup o čemur se prepričamo, ako rastline z gnojnico v kateri je posrkanega veliko amonijaka zelo polijemo, da se potem posuše.

Kakor hitro pa ta zračna telesnina v zemlji z zrakom in vodo v dotiko pride, se skije v saletrovo kislino, ktera pa je poglavitni živež vsem rastlinam. Ona posebno deluje na rast dušikovih osnovi kakor lesa in listja. N. p. na velikost žita, trave, na dobro rast drevja, hmelja, detelje.

Kako lahko pa se ta amonijak zgubi!

Pustimo gnoj v hlevu ali na gnoji suh ležati ali raztrosimo ga po njivi — v malih dneh nima gnoj polovico tolikega duha, kar je znamenje, da se je amonijak iz gnoja izkafil v zrak. Posebno pa se naglo izpuhti, ako solnce nanj peče in če veter piha.

Kakor sem omenil je amonijak predelan v salpetrovo kislino poglaviten živež rastlinam, katerega z nobeno drugo rečjo rastlinam nadomestiti ne moremo. Ako toraj rastline te tvarine v živež nimajo, rastejo le počasi in slabo.

Amonijak je šel iz gnoja v zrak in kot telesnina pride tudi enkrat nazaj z dežem, kajti on se z vodenimi sopari, kateri so v zraku spoji in pada z dežem zopet na zemljo — od tod pa tudi pride, da je dež rastlinam tako koristen. Saj vedo gospodinje, da polivanje s studenično vodo rastlinam malo koristi in ne pospešuje toliko rasti, kakor pa en rahel dežek.

Sedaj pa vemo zakaj! —

Pa dragi moji, ali menite, da je vse eno, ali pada ta dež z našim amonijakom napolnjen na azijske pustine, ali na turške pokrajine? Nikakor ne, kajti pamet mi pravi: ako je amonijak toliko vreden, hočem ga obdržati za svoje njive, za svoje rastline — in ako pa še mi dež prinese od drugod amonijaka tem boljše je.

Kako pa si ohranimo ta lahko izpuhteč amonijak?

Slišali ste, da se on v zemlji zveže z kislecom v salpetrovo kislino, ktera pa ni več spuhteča in tako v zemlji ostane. Drugega nam toraj ni potreba, kakor vsak dan s suho zemljo v hlevu gnoj kakor gnojšče za pol prsta na debelo potrositi. Videli boste, da bo res ta zemlja smrad (amonijak) nase držala.

Boljše kakor zemlja pa drži mavc ali gips amonijak nase. On pa ima razven tega še tudi to lastnost, da razkroji v zemlji se nahajajoče neraztopljene tvarine v topljeve, da jih rastline potem lahko uživajo. Tak z amonijakom napolnjen gips v zemlji čudeže dela. Nobena hisa naj bi brez plavega gipsa ne bila, vsaj 100 *ky* le 1 gld. 60 kr. velja in vam več kakor 10 gld. dobička da. Boljše si je pri tobaku pritrpati. Ne smete pa pozabiti, da bo v takih hlevih, kjer je gnoj malo z gipsom potrošen, zrak veliko bolj čist in zdrav, živina se bode bolj redila in rastla, oči jo ne bodo bolele.

2. Drugi poglavitni rastlinski živež je kali.

Kali pa je iz vrst soli. On pomaga delati rastlinam les in listje, kakor salpetrova kislina.

Kali je zelo potreben vinski trti, kajti

iz njega dela trta ne le les in liste, ampak v grozdji samem je veliko kalija.

V živinskem gnoji, ne izpranem, je v 10 *mc* 5 *ky* kalija.

V pepelu trdega lesa pa ga je 10 *mc* 100 *ky*.

V pepelu mehkega lesa pa ga je 10 *mc* 60 *ky*.

Tiste butare, ki jih trtam devljete in ko bi jih sežgali, tehtali pepel, bi lahko zračunili, koliko imajo kalija vsebi in kak dobiček lahko od njih čez nekaj let, ko strohijo — pričakujete. V novejšem času vinogradom umni vinogradniki ne gnojijo več po stari navadi z gnojem in butaram, ker imajo preveč vode v sebi (10 *m*² = 7 *m*³ vode) ker tako delo preveč denarja stane, da bi vodo z gnojem po strmih hribu nosili, ampak denejo k vsaki trti peščico umnega gnoja, kateri čudovito na trto in grozdje deluje. Pri tem pa se globoko okopavanje ne sme zanemarjati! Kakor trti, ravno tako je kali glavni živež drevji, travnikom in drugim rastlinam od katerih pričakujemo veliko steblovja in listja.

(Dalje in konec prih.)

Slovenske knjige.

(Kateri bo?) Prizor iz domačega življenja. Po Bogosl. Rogačkem predelal J. pl. K. V Celji tiskal in založil Drag. Hribar. Ta gledališki prizor v dveh kratkih dejanjih igral se je že večkrat po tej spremembi z dobrim uspehom na Goriškem, na Krasu, v Istriji in na Koroškem, zatorej utegne ustrezati posebno čitalnicam po deželi, katere prirejajo gledališke predstave. Cena knjižici je 15 kr. s pošto 2 kr. več.

(Vesna), dijaški list v Celji, ima vsak mesec boljše in mikavnejše berilo, ki dela slovenskim dijakom vso čast. L.

Zahvala

Vsem dragim prijateljem in sorodnikom izrekamo tem potom za mnoge dokaze sočutja med boleznijo in ob smrti prljubega in nepozabnega soproga in očeta, gosp.

Franceta Žolgar-ja

nadučitelja in obč. odbornika na Rečici za mnoge darovane krasne vence in za častno spremstvo k zadnjemu počitku najsrčnejšo zahvalo. Zlasti pa se zahvalimo pred. duhovščini, gg. učiteljem, obč. in kraj. šol. svetu, gasilnemu društvu in gg. pevcem za ginjaive nagrobnice, kakor tudi vsem mnogobrojnim udeležencem iz Mozirja in Gornjegagrada.

Rečica, dne 27. avgusta 1892.

(64) 1

Žalujoči ostali.

Vabilo

k

konjski dirki

katera se bode vršila 11. septembra 1892 ob 3. uri popoldne na dirkališču blizu Žalca v Savinjski dolini.

Načrt:

A. Pričetna dirka. Državna darila.

Jednouprežno; enkrat dirkališčno tir = 1 km. Za kobile in žrebce III. konjerejskega okolišča; starost ne čez 4 leta. Posestnik mora dokazati, da je njegov konj istinito savinjskega plemena. Vloga eden gld., katera se ne povrne. Najmanj 5 oglašil.

1. darilo 50 gld., 2. darilo 25 gld., 3. darilo 15 gld., 4. darilo 10 gld. in vsakemu po eno zastavo.

B. Dirka plemenskih konj. Državna darila

Jednouprežno; dvakrat dirkališčno tir = 2 km. Za kobile in licencirane žrebce III. konjerejskega okolišča, pri kobilah se mora dokazati, da so savinjskega plemena in da so se v teku zadnjih dveh let za plemo rabile. Vloga: eden gld., katera se nikakor ne povrne. Najmanj 5 oglašil.

1. darilo 50 gld., 2. darilo 25 gld., 3. darilo 15 gld., 4. darilo 10 gld. in vsakemu po eno zastavo.

Pričetne dirke in dirke plemenskih konj se morejo udeležiti samo konji, kateri so bili na javnem premiranju s kacic državnim, deželnim ali okrajnim darioim odlikovani.

C. Društvena dirka.

Jednouprežno; dvakrat dirkališčno tir = 2 km. Za konje III. plemenskega okolišča in neomejene starosti. Vloga tri gld., katera se ne povrne. Najmanj 5 oglašil.

1. darilo 50 gld., od Zaveze av.-og. dirkarskih društev na Dunaji, 2. darilo 30 gld., od posojilnice žalske, 3. darilo 20 gld., društveno darilo, 4. darilo 10 gld., društveno darilo.

Pri dirki veljajo pravila Zaveze av.-og. dirkarskih društev na Dunaji. Oglašila k dirki sprejemajo se najkasneje do 10. septembra t. l. pri g. Francu Robleku v Žalci, in s. le takrat veljavna, ako se pri oglasitvi tudi vloga plača. Posestniki morajo konje po imenu oglasiti, jih natanko popisati in na dan dirke predpoludne ob 10. uri predstaviti komisiji na trgu v Žalci; ob enem se bode vršilo žrebanje in razdelitev znamenj. Vsakršna pojasnila daje društveno tajništvo.

Dne 10. t. m. vršilo se bode v Žalci premiranje konj III. plemenskega okolišča, 15. sept. t. l. bode konjski sejem v Žalci za remande. (67) 1

Odbor žalskega dirkarskega društva

Zahvala.

Pred letom dni zavaroval se je moj mož Fran Šef pri družbi za zavarovanje na življenje „The Gresham“ v Londonu za slučaj smrti.

Generalni zastopnik v Ljubljani, gosp. Gvido Zeschko, izplačal mi je zavarovano vsoto takoj, ko je sprejel potrebna izpričevala, radi česar mi je prijetna dolžnost javno se mu zahvaliti in zavod „The Gresham“ vsakemu toplo priporočati.

V Celji, dne 26. avgusta 1892.

(68) 1

Ivana Šef, roj. Vesel.

1800 gld. otročjih denarjev ima posoditi gospod notar Lovro Baš v Celji na varno posestvo pod jako ugodnimi pogoji. (66) 1

Dva dijaka

(62) 3-2

za prihodnje šolsko leto vsprejmeta se na hrano, stanovanje in postrežbo. Poizvedbam se ustreza v kopalnišču Gizelina cesta št. 5 v Celji.

OSOBE

ki živé na kmetih, prihajajo z ljudstvom mnogo v dotiko, uživajo spoštovanje in upanje njegovo ter znajo slovenski pravilno pisati, zamorejo si o poletnih mesecih prislужiti lepe denarje, ako se hočejo marljivo lotiti poslovanja za stvar, katere važnost je splošno priznana.

Kdor se za to zanima, naznani naj svoje imé in bivališče pod naslovom: F. K. 12, poste restante v Ljubljani. (45) 5-5

P. n.

pridelovalcem štajerskega hmelja!

Podpisana naznanjata, da sta v Žatecu (Saaz) na Českem ustanovila posredovalno trgovino štajerskega hmelja pod trdiko

Jakob Janič & Hugo Eckert

ter prosita to podjetje, ki bode v posebno korist pridelovalcem hmelja, z določiljanjem istega jih podpirati.

Najino prizadevanje bode vedno štajerskemu hmelju z direktno zvezo z največimi pivovarnami pripomoči do veljave in mu pridobiti najvišje cene.

Z velespoštovanjem

(60) 3-2

Janič & Eckert.

Prodaja posestva.

Prodajam svoje lepo posestvo pod ugodnimi pogoji. Posestvo obstoji z lepe hiše in gospodarskimi poslopji, 11 oralov lepe hoste, 9 oralov rodovitne zemlje in travnikov; 3 vinogradi itd. Vse zemlje je nad 20 oralov. Poleg tega 200 sadnega drevja najplemenitejših vrst jabolk, hrusk, breskev, češpelj in sliv. Natančneje se izve pri

GREGOR JERIC-H.

(55) 3-3

Liboje pri Celji, h. št. 31.

C. kr. privileg. fabrika cikorijskega kava
A. Glaser & Comp.

Gospodinjam!

Poskusite obče priznano, kot najboljšo

Glaser-kavo.

Dobite jo v vsaki špecerijski trgovini. Pazite posebno na istinitost naše firme, ki slove: c. kr. priv. fabrika cikorijskega kava

Adolf Glaser & Comp.

(41) 7-3 Lemeschitz (Česko).

Hiša na prodaj.

V Gospodskih ulicah (Herrn-Gasse) v Celji proda se hiša št. 30 z velikim dvoriščem in vrtom. Hiša je pripravna za vsako obrt ali trgovino ter se dve prodajalnici lahko napravite. Več se izve pri upravitelstvu našega lista ali pa v omenjeni hiši pri oskrbniku. (56) 3-2

Na prodaj je

nov mlin

s tremi točaji, prav dobro narejen; voda visoka ter jo je zmira dosti, v dobrem kraju, eno uro od železnice, pri cesti in je v obliži tudi premogokop. Pri mlinu so tudi njive in travniki. Plačati je eden del takoj, ostalo pa se lahko plačuje v letnih obrokih. — Tudi se dobi vsakovrstna železnina za mline in žage, kolesa železna z lesenimi in železnimi zobmi, remenska kolesa in druge take reči, prav po nizki ceni. Več se izve pri

Janezu Lenardu,
v Rajhenburgu; Štajersko.

(34) 6-5

Dragotin Vanič

trgovina s suknom, platnom in manufakturnim
blagom v Celji

na oglu Graške ceste in Rotovške ulice

priporoča za poletno sezono sl. občinstvu in čast. duhovščini svojo bogato zalogo raznovrstnega blaga po najnižji ceni.

Primerna darila

priporoča uljudno

FRAN ČUDEN

URAR

poprej

Josip Geba



v Ljubljani

Slonove ulice

št. 11.

ter vabi uljudno preč. duhovščine in sl. občinstvo na ogled svoje **velike izborne zaloge** najraznovrstnejših žepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih ur s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic (Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verižic, prstanov in uhanov.

Cene žepnim uram so naslednje:

Najfinije	nikelnate ure	od gl. 3 80 do 6—
	srebrne ure s ključem	7 50 10—
	srebrne remontoir-ure	7 50 12—
	iste z dvojnimi oklepom	9— 18—
	zlate ure za dame	16— 35—
	zlate ure za gospode	24— 130—

Garantiram povsem za poštenost pri meni kupljenega blaga; za zanesljivost mehanizma pa poldrugo leto jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da moje blago ni zamenjati z dunajskim tovarniškim blagom, vzlic temu, da prodajam **dobro blago za res nizke cene.** (63) 8-1

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim za dobro izvršbo. — Vnanjim naročnikom postrežem po želji s povratno pošto.

Ilustrovani ceniki na željo gratis in franko.

Uradnika

ki ima že več prakse, potrebujem v svoji pisarni. Pevci imajo prednost. (65) 1

Dr. I. Omulec,
odvetnik v Ormožu.

Klobuke

najlepše in najmočnejše

poleg tega pa še, kar je glavna stvar, **veliko omeje** kot povsod drugod so dobili le pri

ŠTIBERNIK-u v Celji

Rotovške ulice (Rathausgasse) št. 2

V zalogi so vedno močni klobuki domačega izdelka. Lepi izbor pravih zajčjekov kosmatih in gladkih v vseh barvah in formah. Velika zaloga trdih klobukov v različnih barvah in najnovejšega fazona, za velečast. duhovščino posebne specialitete. — Za poletni čas pravi kastorji le 45 gram. težki, boljše ko vsak slamnik, so dobili v različnih barvah in najmodernejše forme. Velik izbor srajc domačega izdelka, iz šifon, berkail, bele in pisane kolerce, manšete, zavratnice (penkle), naramniki, žepne rute, knofi za srajce, nogovice, spodnje hlače, Jäger srajce, prave in imitirane itd. Pravó garantirano angleško kavčuk-perilo, kolerci, manšete in opersniki (Forhemd), bele in pisane, popolnoma enako berkail perilu in močnejši, ko vsako drugo, ker je v sredi platno. Nakupovanje volne od ovac. Prevzamejo se tudi klobuki v barvanje in popravilo. (22)

Josip Matič

Kolodvorske ulice 7, Celje

Zaloga specerijskega blaga, vina, delikates, južnega ovočja, ptičjega zobanja, mineralnih vod, in deželnih pridelkov. — Blago vedno sveže. Postrežba točna in cene nizke. Zunanja naročila oskrbe se z vsako povratno pošto. —

Zaloga specerijskega blaga

Milan Hočevar

Celje, Graška cesta, 3

Velika zaloga vsakovrstne kave, sladkorja, čokolade, kakao, riža, finega olja, vinskega kisa, raznovrstnega čaja, pravega ruma, slivovke sremske, kranjskega brinovca, kognac, vinskega žganja, najboljša štajerska in avstrijska vina v butilkah, malaga, madeira, sheri in raznega šampanjca, avinjske masti, masla, švicarskega in parizanskega sira, ogrskih salam, sardel, sardin, makaron, južnega sadja, sliv, lešnikov, najboljša moke, vsakovrstnih popolnoma zanesljivih semen i. t. d., i. t. d., i. t. d.

Raznovrstne mineralne vode.

Zagotavljam zanesljivo in najcenejšo postrežbo v kljub vsaki konkurenci.

Dijaki

sprejmo se na stanovanje in hrano pri boljši, pošteni uradniški družini. — Več se lave pri upravnistvu našega lista. (61) 2-2

Tinktura za želodec,

katero prireja **GABRIEL FICOOLE**,



lekarnar „pri angelju“ v Ljubljani, Dunajska cesta, je mehko, učinkujoče delovanje prebavnih organov urajoče sredstvo. Odstranjuje težave v želodcu, krepča želodec, ter pospešuje telesno odprtje. Raspoložljiva je izdelovatelj v zabojčkih po

12 in več steklenic. Zabojček s 12 steklenic velja gl. 1.36, s 55 steklin. 5 kgr. teže velja gl. 5.26. Poštno plača naročnik. Po 15 kr. steklenično rasprodajajo lekarne Kupferschmid v Celji, Bamalari in König v Mariboru, Meliter v Ptaji Eichler, Nedved, Trakocny in Franjo v Gradci. (14) 21-10

Saccharin

(Zuckerersatz)

Sladkorjev izvleček, 275 krat slajši od sladkorja ter posebno pripraven za gostilničarje, dobiva se v zavitkih po 1 gl. in 2 gl. pri

Franz Gschella,

trgovec s mešanim blagom v Radečah (59) 2-2 pri Zidanem mostu.

JOSIP HOČEVAR,

krojaški mojster,

Celje, Graška cesta št. 14.

Priporoča velečastiti duhovščini in slav. občinstvu svojo (33) veliko zalogo storjenih oblek za gospode in dečke po najnovejšem kroju in nizkih cenah.

Velik izbor sukna

iz vnanjih, kakor tudi domačih svetovno priznanih tvrdk in fabrik.

Vsako naročilo se izvrši na željo v treh dneh ter s. zadovoljstva trajna in solidna postrežba.